

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΦΥΛΑΞΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Ανεκδοτόν).

ταν η Μίννα έγινε πιά δεκαπέντε χρονών, η φύλαξη κατόπιντος φύλαξης, τρέλλα, μανιά.

Μά να μη γίγνομαι κι' εγώ το άδικο στην καμένη την κυρία Εύτερη. Πρώτο που ήταν μάνα, αληθινή μάνα, κι' όχι μητέρα όπως την έλεγαν στην τάξη της — ο άντρας της καθηγητής στο Πανεπιστήμιο — ούτε μαμιά όπως τη φώναζε η Μίννα. Έπειτα δεν είχε παρ' αυτό το κορίτσι. Και το κορίτσι αυτό ήταν τόσο διαφορετικό, που όποιος το πρωτόβλεπε, έκανε με το στόμ' ανοιχτό.

Φανταστή! Ένα πλάσμα εξωμνημένο από κρίνα, γλασμά και τραντάφυλλα. Έτσι τότε μια φορά ένας ποιητής ξεφρελλαιμένος. Ένα προσώπου κοκκιλάκι, λαγοφαριστό, άγγελικό. Ένα σωματάκι ψηλό, λεπτό, καλοκαμωμένο όσο παίρνει. Και, το κυριότερο, ένα διαμάντι στο στήθος, που η λαχταριστή εντομίαια του διακρινόταν όσο πλατύ, όσο πυκνός κι' αν ήταν ο μπόστος που το σκέπαζε.

Αλήθεια, τα φορέματα της Μίννας ήταν κατά κανόνα πλατιά, πενκά, μακρού, κλειστά. Έτσι τάβηλε η μάνα που τη φύλαγε, και γίνονταν μεγάλες σπινές στο σπίτι όταν η μικρή γίφνεσε κάλτσες, τρανσπαράν και μπόστο μ' ανοιχτό λαιμό ή με κοντά μακίγια. Μά μ' όλη αυτή τη «φύλαξη», μ' όλο το σκέτασμα και το κορήμιο, το πόσοπο και το στήθος φαινόταν κι' ήταν άκοκκτό. Κρίβεται ποτέ ή δημοφιλής;

Η μάνα τ'όξερε καλά και γι' αυτό έπαιρνε όια της τ'ά μέτρα. Στιγμή, μιά στιγμή δεν άφανε την κόρη της μονάχη. Τη συνόδευε παντού. Δεν την άφανε νάχη φίλες, τουλάχιστο στενές. Δεν την έστειλε ποτέ σε σχολείο. Της είχε πάντα δασκάλες και δασκάλους στο σπίτι. Και μολονότι κι' οι δασκάλες ήταν ήλιαιμένες, σοβαρές, αόστρες, κι' οι δασκάλοι γέροικοστάλα, από κανένα μάθημα δεν έλειπε ποτέ κι' η μάνα. Πιά καλό και γιά κακό — που έξερεις καμιά φορά, κι' οι γέροικο... — καθόταν κι' αυτή έδεικε με το εργόχειρό της, κι' ένθ' φαινόταν πως δεν πολυπροσέχει, ούτε λέξη της έρεφνε, ούτε ματιά, ούτε νόημα.

Μιά μέρα, η Ξαδέλφη της Μίννας, τη στιγμή που έμπαινε στη σάλα ή φοβερή αυτή μάνα, της ψιθύρισε:

— Ο Κέροβρος!

— Γιά τη μαμιά το λές; είπε δυνατά και γελοστά η Μίννα. «Ω, της πέφτει λίγο! Και τι ήταν ο Κέροβρος μπροστά της; Άν είχε τρία κεφάλια κι' έξη μάτια, ή μαμιά έχει δεκατόσενος. Δέ γένο καλά, μαμιά;

— Δές πού καλά! άποκρίθηκε ή μάνα, που δεν έκουβε από κανένα τη «φύλαξη» της. «Όχι έναν, άλλ-

λά τρεις Κεροβρους γορεύεται κάθε κορίτσι... στην έποχή μας!

— Η Μίννα δάγκωσε τραχυνότα το χέλι της:

— Μά τι φοβάσαι, καίε μαμιά; Μή με φάνε;

— Μή σε φάνε βέβαια! Και δεν το ξέρεις πως το κορίτσι τ'ά τρώνε;

— Οι δράκοιο;...

— Μάλιστα, οι δράκοιο, τα θεριά, οι άντρες!

— Και την Κατίνα, που δεν τη φύλαίε καθόλου ή μαμιά της, πως δεν την έφαγε άκόμα κανένας;

— Καθένας κάνει όποις ξέροι! Είπε ή μάνα με θυμό.

Κι' έροξε στην κόρη της μιά κορυφή ματιά που της καθοφάτα: «Ίσα σε και ίσο ή Κατίνα; Βάξεις πόρα την Ξαδέλφη σου, την άσχημοκόρα, με τον έπαιτό σου; Και πούδε θα τη φράσ αυτή; Τρώγεται!»

Και σ' αυτό δίκαιο είχε ή μάνα. «Άσχημοκόρα» πολύ μπορεί να μην ήταν ή Κατίνα μιά και κανένας δεν άνοιγε το στόμα, όταν την πρωτόβλεπε...

Η Μίννα κρυφοέλασε κοκκακιμένη.

«Α, την κολάεισε πολύ ή φύλαξη της μάνας. Κι' ήταν ο μόνος λόγος που την άνεχόταν άκόμα χωρίς μεγάλη άντίσταση και χωρίς πολλούς γογγυσμούς. Το ζήτημα του ντυσίματος την πείραζε λιγάκι. Γιατί να μη μορφή να νάχη τη μόδα, σαν όλα τα κορίτσια; Είδειψή νάχη πάντα κοντά της τη μαμιά της έκανε μάλλον εντομιστήση, ούτε την ένοιαζε καθόλου που την άνάγκαζε, στο δρόμο, να βάξη τα μάτια της κάτω όταν περνούσαν από μπροστά τους νέοιο. Δέ δασκίαι! Νέοιο ή γέροιο το ίδιο ήταν γιά τη Μίννα. Στην ήλικία της, δεν ήπηναν γι' αυτήν στον κόσμο παρ' ή μαμιά κι' ο μπαμπάς.

Αλήθεια, ο καμμένος ο μπαμπάς, με τις δουλειές του, σπάνια μπορούσε να τη συντροφεύη και να... τη φύλαί. Αλλά τον ίσιο του τον προστατευτικό τον αισθανόταν πάντ' από πάνω της. Η μαμιά δεν ήταν παρ' όσον ένας αντιρόσπος του μπαμπά. Στ' άνοιά του άσχοφτε την έξουσία, την τυραννία. Και κάθε φορά που ή Μίννα έκανε καμιά άντίσταση, ή έδεινε καμιά διάθεση γι' άντιστάση, ή μαμιά τη φοβόριζε: «Τώρα να το πό το μπαμπά και να ιδής! Μά ποτέ δεν τούλενε ή μαμιά, και ποτέ δεν έβλεπε ή Μίννα. Δεν ήταν καμιά άνάχη...»

ΉΞαρνα, ξεφύτρωσαν δυό άγούροια.

Ήταν τ'ά δυό ταλέντα που έδειξε ή Μίννα όταν έγινε δεκάξη χρονών. Τό ένα γιά τη ζωγραφική, το άλλο γιά τη μουσική.

Αδύνατο πιά να περιορισθή στα «επινοημάτια» που έπαιρνε στο σπίτι. Έφρασε να πάη στο Πολυτεχνείο και στο Ωδείο. «Κρίμα είναι το κορίτσι — έλεγαν δικαί και έξοιο — να μην καλλιεργήη τέτοιους θησαυρούς». Και πρώτος το παραδέχτηκε ο μπαμπάς.

Η μαμιά όμως — ή μάνα — άντιστάθηκε μ' όλη της τη δύναμη. Η κόρη της στο Πολυτεχνείο; Μά τι, Παρθενάγιοιο ήταν, Άρσάκιοιο; Κι' εκεί άκόμα θα διάταζε να τη στείλη... μονάχη της; όχι μέρ-

τάγοια, στους δρόμους, στα θεριά!... "Όσο για το 'Όδείο, ξ' υποφέρει να ταποφασίξει. Άλλά με τη συμφωνία νάμ' καθηγήτρια — όχι, για το Θεό, καθηγήτ', ούτε τον πό γέρο — και, έννοιαται, να την ηγαίη ή ίδια και να τη φυλάη εκεί ως να σχολάζη.

Πότε ή Μίνα δεν ήθελε νάκοιμη τίποτα. Αυτή τη φορά σηκώσε επανάσταση. Κι έπεμπε προάγγιον για το Πολιτεχνείο, γιατί είχε την πεποίθησιν πως πού εύκολά θα γινόταν μεγάλη ζωγραφός παρά μεγάλη μαθήτρια.

Έγιναν τούτοις αιτίαι. 'Η Μίνα, ή εξημερωμένη από κοίνας ατμ., έφερε ταΐξιό. Μπαγίλες στο ζωγραφιστό προσωπίδα που πήγε καπνός, δεν γέλοσες. Είχε γλωσσίδα εκεί! Δέν έβρωγε πιά, δεν κοινοίταν, δεν γελώσες. Είχε γλωσσίδα κι' αδύνατοι σάν έρωτοχτη τιμηνη που οι γονείς δεν της δίνουν το είδωλό της. Κι' ή μάνα τή ζεσιόστικη.

«Τι, είπε με τό τοού της, θα χάσω τόρα τό κορίτσι μου από μαθήσια; Άς πάη και στο Πολιτεχνείο κι' όπου διάβολο θέλει! Τό κίττο-κίττο... έχουν την γνώσιν οι φύλακες!»

Και κατόστωσε τό σχεδίο της μιά χαρά! Και στο Πολιτεχνείο και στο 'Όδείο, δεν ήθελε πάλι την κόρη της μονάχη ούτε στιγμή!

Έφτασε νάκοιμη την απόφασιν της μαμάς, για να συνέλθη ή Μίνα και να ξαναγίη σέ λίγες ημέρες όπως ήταν πρώτα και καλύτερα. Πήγε στο Πολιτεχνείο. Έδειξε τή σίττου της, την έβαλαν να κάμη και μερικά άλλα, τή θαύμασαν — ά, μιά είχε κλίση άληθινή τή κορίτσι! — θαύμασαν, έννοιαται, και τό κορίτσι τό ίδιο, και τό δέχτηκαν στην προκαταρκτική.

— Μπορώ όμως να μένω κι' εγώ στο μαθήσια; ρώτησε ή κορία Εύτέρη τόν διευθυντή.

— Και σεις; άπόρησε τόνος όμοιος; για ποό λόγο;...

— 'Ε, μιά δεν καταλαβαίνετε;... Κορίτσι πρώτιστα... μέσα σέ τόσ' άγύρια... — Μιά είχε κι' άλλα κορίτσια στη Σχολή, κορία μου... Έρχονται, κάκουν τό μαθήσια τους και φεύκουν μονάχα τους... Μπείτε σεις τάξες, δε θα ίδιητε καμιά μητέρα... Άπλάδι, θα ίδιητε μιά, άλλα κι' αυτή είχε μαθήτρια!

— Μιά τό κορίτσι μου, κάμτε διευθυντά, δεν είναι σάν άλλα... Τόχω κάπως άλλουσίτικα μαθημένο. Δεν καταλαβαίνετε τόρα;

Και τοίδειξε τη Μίνα, που στεκόταν μακρότερα, σά να τοίλεγε: «Είδες ποτέ σου τέτοιο κορίτσι;»

Ο κ. διευθυντής σήκωσε τόνος όμοιος: — Εμπένετε; — Βεβαίωτα! Σεις άρνούσθε;

— Όχι, άλλα... σταθήτε να τό πο και στον καθηγητή.

Ο καθηγητής της προκαταρκτικής δεν είχε αντίρρηση. Ήταν φίλος τού μπαμπά, έδλετε και τό κορίτσι, κι' έρωξε δικαιο της μαμάς... 'Η άλήθεια είχε πως με κάθε θυσία ήθελε να κρατήση για μαθήτρια του τη Μίνα. Κι' όχι τόσο για την κλίση της, όσο για την διομοσί της. Ζωγράφος, καλλιτέχνης δεν ήταν κι' αυτός;

«Ετσι ή κορία Εύτέρη πήξε την άδεια. Κι' από την άλλη μέρα, οι μαθήτες κι' οι μαθήτρες της προκαταρκτικής είχαν μιά νέα, πανόμοιρη συμμαθήτρια, που έκανε τό μαθήμα της συνοδευμένη και φυλαγμένη. Αυτή ζωγραφίζε, κι' ή μάνα της, καθομένη δίπλα της, έπιλεε ή νετούσε!

Τό θέαμα ήταν και συγκινητικό, και κομικό, και διασχεδιαστικό, και... προσβλητικό. Μπορούσε να τό καταλάβουμε κι' από τή σχολία που σιγορωιιιζόνταν στην τάξη:

— 'Η καμμένη ή ματέρα... τόσες ώρες εδω-μέσα... πως θα στενοχωριόταί... — Κάμει γενναία εκείνο που νομίζει καθήκον της.

— Όσο θέλει άς τη φυλάη! Άν αυτή έχη τό έρωσν πύρ... — 'Η τό διάβολο μέσα της... — 'Ω, θα την γελώση μπροστά στα μάτια της!

— 'Ιδές τη, ιδές τη πως σχεδιάζει... Κάνει ποός δεν κοιτάζει παρά την άκρη τού μοιλοδίου της, τή ματάκια της όμως παίζουν δεξιά κι' αριστερά... — Κι' έχει καί ματάκια!

— 'Η μαμά μου κρυφοκοιτάζει... όλοφάνερα! Τι άσπείτα που είναι!

— Ευεις δηλαδή, που δε μιάς φυλάει κανένας, δεν έχομε ηγχή!

— Ψυχή μπορεί νάκοιμη όλες μας, μιά ή κορία αυτή δε φυλάει

βέβαια την ψυχή της κόρης της, άλλα τό σωμα. Τι σωματάκι, ξ;... — 'Ε, καμμένη και σό! δεν είχε πάλι και τόσο όμορφη! Χρόνια-τα φανταζότα, πρόσταν κι' χαρακτηριστικά κοινολίτικα, άφρητα.

— Μιά για ποούς μιάς παίρνει αυτή ή κορία;... Καννίβαλοι νομίζει πως είμαστε;

— Όχι! επαρχιώσισα τό 'Όθωνος δε θάκων! Έτσι!

— Κάμει της ένα σάτισο... να την εκδιζηήξ.

Τις πρώτες ημέρες, καμιά, ή παρομοιή σανάρα μεταξυ Μίννας και συμμαθητρών της, Σιγά-σιγά όμως αυτοί ξεθάφονταν και ποί ένα άγρό, ποί ένα κορίτσι, πλησίαζε να ίδη τό σχεδίο της και να της πη ένα λόγο.

'Α, τι άπρόσπο! Άντι για την κόρη, άπαντούσε ή μάνα! Μ' εύγένεια πάντα, άλλα και με τόπο του να κόβη άπότομη την κοίβητα. Μιά ήταν τόσο άσπείο! Κι' όταν τό κατάλαβαν πιά, τή διαβολάκια πλησίαζαν και μιλούσαν της Μίννας, μόνο και μόνο για να νοσητόρουν τόν τρόπο της κορίας Εύτέρης.

'Η Μίνα έκούλιαζε. 'Ε, δεν ήταν πιά παιδί... — Μιά ε' αυτή, μαμάκι, μαμάκι, πως παραγονόταν τό όρόμο. Δέ σάς ήτανε που είσατε όλη την ώρα μπροστά, θέλετε και να μη μιλή με τή παιδιά; Όστε και με τό κορίτσια;... Ρεζίλι με κάνετε κάθε φορά... Θα νομίζον πως δεν έχω γλώσσα!

— Και μήπως σου κλείνω τό στόμα; Μία και σ' άμα σε ρωτούν τίποτα. — Μιά πώς να μιλήσω, άρχίζω, μα πετύστε σεις και μιλάτε τόσο δυνατά, ποί μου σκεπάζετε τή φωνή. Έτσι με κάνετε να τή γάκω και να βουβαίνουμα. — Κάνεις ποιά καλά. — Μιά μιάς, κοροιδεύον. Τό ξερωτε πως γελούν μοζι μας; — Όχι! Έτσι μάρσσει έμένα, Άν δεν σάφιση, μιά ξαναπάς στο Πολιτεχνείο. — Τό καλύτερο θάταν να μιν ξαναρθετε σεις... — Ναι, κι' αυτό τό πλεονό να κοιμάσαι.

Ο καννάς εξακολουθούσε και στο σπίτι, και συχνά τελείωνε με μπουρίτσι τό κοινολίτικο προσωπίδα. Μιά μέρα όμως, ή Μίνα έφαγε μπουγλα και στο όρόμο. Γιατί της μίνας της φάνηκε πως γλυγοίλασε ποιά ένα νέο Πολιτεχνητή που της χαμέτης. Δεν ήταν υμάστα ή πρώτη φορά. 'Η μάνα είχε πάσει κι' άλλοτε τό γλυκό αυτό χαμώλεο κι' είχε της κόρης της να μιν τό ξαναϊδή. Κι' έπειδή τό ξαναείδε, τή χτύπησε στη μέση τού όρόμου και μέρα-μεσημέρι. 'Ως εκεί! Άν δεν τό πιστεύετε, πολλοί σύγχρονοι, ήλικιωμένοι σήμερα, που άκονταν τότε για σχολιάζεται τό «επεισόδιο», θα μορούσαν να σάς τό βεβαίωσουν.

'Η άλήθεια είχε πως ή Μίνα είχε πιά έπιτησίη. Τό άερών πύρ που έλεγαν στο Πολιτεχνείο, είχε άρχισει μέσα της να δουλεύη. Οι ανταγγελίες τού διαχωρόνταν τόρα πιά στα μάτια της, ποί έφαναν να είναι ποιά κοινολίτικα ή άγγελικά. Τά μάτια αυτά κοιτάζαν άλλουσίτικα, ποιά άλλουσίτικα τόρα τούς νέους. Κι' ένω ή μάνα της την πρόσταζε διαος πάντα να τή κατεβόξη, εκείνη εξακολουθούσε να τάχη σπουμένη. Έπρωγε ταμπιές, άκουγε βρισίες — παλιονότιο! άρσιζο! — ή φοβόρες — στάσου να τό πώ ένω τού πατέρα σου! — τού κάκου ή Μίνα, εκείνο ποί ήξερε. Άδθαδιάζε

«Ένα προσωπίδα κοινολίτικο, ζωγραφιστό, άγγελικό!...»

κίλια. — Όχι, μαμά! Βαρέθηκα πιά! Κι' έλεγε όλη την άλήθεια: είχε βαρεθή τή φοβερή αυτή φυλάξη της μάνας.

Στό 'Όδείο τή ίδια. Δέχτηκαν τη Μίνα με πολλές και μεγάλες έπιτιδες. Κι' ή κορία Εύτέρη πρόσθεσε στα καθήκοντά της να τη φυλάη κι' εκεί δυό ώρες την έβδομάδα που έκανε μαθήμα. Με τή διομοσί πως δεν της έκαμαν τή χάμη να την άφινουν κι' άνεβιήη άπάνω και να κάθεται μέσα στην τάξη, διαος στο Πολιτεχνείο: καθόταν κάτου, στον προθάλο, και την περιμενε.

Κι' ένω άλλο άκόμα: Στάθηκε αδύνατο να την πάρη μιά καλή καθηγήτρια, γιατί είχε τόν άριθμό τών μαθητριών της συμπληρωμένη, άκόμα καλύτερος, ποί κι' ή Μίνα τόν προτιμούσε. Έννοιαται πως ή μάνα κάλασε τόν πόμο, Δέν υπάρασε όμως να κάμη τίποτα. Κι' ή μάνα κάλασε με την ιδέα πως ό καθηγητής εκείνος ήταν τόσο παροφτισμένος, τόσο άσομολύπητος, ποί άν κι' άρκετά νέος άπόμα, φαινόταν ποό γέρος κι' άπό

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»
Ρωμάτζο τού κ. **ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ**,
βγαλμένο άπ' τή ζωή τών βλάκιδων, τών άντακμηδων και τών άλανιάκρηδων τού καλπού, καλού καιρού.

πενητάρι. "Αν ήταν δυνατό να κοιτάξει ή Μίνα αυτό το τέρας, το παράλαμμο, με τα χλωμά, σαμμένα μάγουλα και τα μαύρα γενάρια... Μόνο τα μάτια του έβγαζαν φλόγες, την ώρα μάλιστα που έπαυε να κινείται. "Αλλά αυτό δεν ήταν, για τη Μίνα, ποιά άνησχυαστική λεπτομέρεια... Πήγαμε ήσυχα την κόρη της στο "Ωδείο, την άφαινε ήσυχα ν' ανέβαιναν πάνω μονάχι, καθόταν κάτου να την περιμένει ήσυχα κ' έστρεφα την έπιανε κ' έφηναν... ήσυχότατα.

Κι' όμως! "Ο καθηγητής του πιάνου ήταν ο προσορισμένος να δείξει στη μίνα το μάστο της φύλαξης της. Βέβαια, πάντα κάποιος στο τέλος θα της τοδειχνε, τη στιγμή που ή Μίνα είχε το άειρόν πύρο. "Αλλά έτυχε αυτός. Τέρας-ξέτερας, ήταν ο πρώτος άντρας που ή Μίνα τον αισθανόταν κοντά της - ο πρώτος που μπορούσε να της μιλά χωρίς νακούνη ή μαμιά - ο πρώτος που μπορούσε ακόμα και να την άγγιξη, καθώς της διόρθωνε το τούσε πάνω στα νύκτα του πιάνου. Και, φυσικότατα, τον άγάπησε.

"Ίσως μάλιστα να τον άγάπησε και πριν την άγαπήσει εκείνος. "Αλλά σε λίγο έγινε κι' αυτό, κι' έτσι ο καθηγητής του πιάνου κι' ή μαθήτρα του δεν ήταν κιά παρά δύο έφοιτημένοι, που την ώρα του μαθήματος έζαναν άπλοστάτα το ραντεβούδά τους. Την ίδια ώρα, κάτου στον προθάλαμο, καθισμένη στο καναπέδάκι, ή μίνα περίμενε ύπομονητικά κ' άνύστατα. Μία ποίηση μπορούσε ποτέ να ύποπτευη πως ή Μίνα κατέβαινε άπο κεί-πάνω φιλμένη;

Θά ήπτε: αυτή, που άλλη φορά φρόδιταν και φύλαγε την κόρη της; κ' άπο τον ίσοιο της; Πως τώρα την έφαινε κ' έφαν άντρα χωρίς να βλέπει και νακούνη; Μία μικρή ύποπτη τονάχιστο δεν μπορούσε να της περάσ;... "Οχι! γιατί ή Μίνα ήταν τώρα μεγάλη. "Όσο ήταν μικρή, άνήξεση, άδεια, ή μίνα της τη φύλαγε άπο κάθε άντρα γενικά. Τώρα δεν την φύλαγε παρ' άπο τους νέους, τους άμορφους, έξέινους τελοσπάντων που ένόμιζε πως θα μπορούσαν να την έλάνθουν. "Ο καθηγητής του πιάνου, τέτοιος που ήταν, μόνο μιά νύκτιλη Μίνα θα μπορούσε να ξεγελάσει. Την τωρινή, τη μεγάλη, την έπινημένη Μίνα, ήταν άόλιωτο. Κάθε άλλο μπορούσε να ύποπτευη ή μίνα παρ' αυτόν. Κι' άπο το "Ωδείο, όπου ή Μίνα δεν έβλεπε άπο κοντά άλλον άντρα, ο φύλακας ήταν ήσυχος. Στο Πολιτισμείο πάλι ή φύλαξη γινόταν άπο κοντά, άγρυπνη, άσπληρότατη. "Ωστε... κανένας κίνδυνος για την όσα.

Αυτό δεν ήταν λογικό; "Αλλά με τη λογική πολλές φορές την παθαίνει κανένας. Κι' έτσι την έπαθε κι' ή μίνα της Μίνας - την έπαθε χώνια και κιά παραπάνω.

Μά για φανταστήτε :

Έχαν περάσει δυό σχεδόν χρόνια χωρίς να φανερωθή το παραμυθό. (Τόσο καιά ήξερε ή Μίνα να κινή τόσα τις δουλειές της...) "Έν' άπόγεμα, πήγαν άπως πάντα οι δύο τους στο "Ωδείο. "Η Μίνα ανέβηκε μ' ένα κρεβούδα, μαμιά κ'. "Η μίνα κάθισε κάτω και περίμενε.

Περιμένα, περίμενε, περίμενε - Μίνα τίποτα!

Μτά! πως άργεί άποψε έτσι; "Αναφαν και τα φώτα. Πέρασε κ' ένα τέτατο άνομα... είκοσι λεπτά... μισή ώρα... Τι έκανε άπάνω; Γιατί δεν κατέβαινε;... Περιόργη! "Η μίνα έχασε την ύπομονη και παρακάλεσε το θυροκό νάνεβη και να ρωτήσει. "Ο θυροκό ανέβηκε. Κι' άφού άρχισε να' αυτός δέκα δλόκληρα λεπτά, φάνηκε έπαιτέλος στη σκάλα με τα χείρια σηκωμένα:

- "Η κερία Μίνα έφυγε!
- "Έφυγε;... Κι' άπο πού;...
- Ξέρω κ' έγω; Άπάνω δεν είναι. "Έφαγα τον κόσμο. Θάρμυς άπ' την πίσω πόρτα.
- Τι;... άπο την π...;

Και χωρίς ναπόσηση τη φράση της, ή μίνα άωρησε νάνεβη άπάνω.

- Μά ο θυροκό, στη μέση τόρα της σκάλας, άπλωσε τα χείρια.
- Πού πάει;
- Νά ρωτήσω τον κ. Βαλιμά!
- "Έφυγε κ' ο κ. Βαλιμά;! Δεν εν' άπάνω!
- "Α! έφυγε κ' ο καθηγητής; "Έφηναν λοιπόν μαζί;
- Αυτό ήταν!
- "Η Μίνα κ' ο κ. Βαλιμά, ο καθηγητής της, έφηναν μαζί. Κι' αυτή την ώρα, που ή μίνα τους γύρινε σαν τραβήλι, κ' άναστάσανε το "Ωδείο, και έσησανε την "Αστρινόνα - εκείνος οι δύο ήταν μέσα στο βατόρι που έφηνε άπο τον Πειραιά για την Εύρώπη. Τρεχα πιάς' τους!

"Ετσι τελείωσε ή περιφημη αυτή, ή μοναδική στα χρονικά της παλιάς "Αθήνας φύλαξη της μίνας. Μά κι' έτσι έπρεπε να τελειώσει. Γιατί, καθώς λέει και το Εβανγγέλιο: «εξ ήν Κόρη; φύλαξη... κ' ο ρ η ν, εις μάτην έφύλαξαν οι φύλαξες...»

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Της "Ακαδημίας "Αθηνών.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ Β. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

- "Όταν στεριόφει ή πηγή, τότε καταλαβαίνουμε την αξία του νερού.
- "Όποιος πάει να ζητήσει δα-νεικά, πάει να ζητήσει πικρίες.
- Το φέμια σηγανει πάντα πίσω άπο το χέλος.
- Το μνημονικό του δανειστού εινε καλύτερο άπο του όφειλέ-του.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
του κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ
ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ
Αισθηματικό ρωμάντζο.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Α.

Τέτοις κομψής κομμωτής κυρίας, ή όποια σπανιότατα -για να μην πούμε ποτέ -σμημένη άνοιμα στις πλέον έλεγκτες δεξιόσεις. "Έχει ήθος σικιλαβητικό και γελιστό, που καθιστά ενάραστη την παρου-σία της. Την διακρίνει σπανία καλλιτεχνική και από φανερότητα ο διάκοσμος του σπιτιού της, συγχρόνος όμως εινε και έξαφρετική νο-κομικά τίτλος που ίσως εινε ανεπιθύμητος άπο τις μονοειζούσες κυρίες, αλλά πάντως αυτό δεν εμπόδιζε άπο του να εινε πολύτιμος. Της αποδίδεται τάσις συμπομπή, θα ήτο δε πράγματι άδικο να ή-παρχη τόση έντονη αντίδραση στα προτερήματα που διακρίνουν την έλεγκτη κυρία.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατ' αυτάς ηΐξησε ή κίνησις και τα "Αθηναϊκά σαλόνια άρχισαν να φιλοξενούν τις όφαιες και κομψής "Αθηναίς.

- Παρά τω κ. και τη κ. Α. Λορένδος δεξιόσις την παρεβούσαν Τρίτην προς τιμήν των παρεβδμηθέντων "Ιταλών καλλιτεχνών, με-ταξύ των όποιων ή διάσημη "Ιταλίς κ. Μπεζαντσόνη, ή όποια εινε και πολύ εϊμορφη.
- Έν στενό κύκλο έφιναν χδέε το άπόγευμα εις το μέγαρον της "Ιταλικής Προξενίας τα βακτήρια του θυγατρίου του Προξενιού της "Ιταλίας και της κ. Μπασιανίν.
- Παρεβέθησαν Κόμης, Κόμισσα και Δες Κάτια, Κόμης και Κόμισσα Ντι Κοσάτο, θανασία εμφάνισ; με άσημένα τοιαύτα, κ. και κ. Ντε Σάντο, κομψότατον σύνολον μελέ-μαφέν, Στρατ. "Α-λόιουθος Μαρκήσιος Τριόμφι, κ. και κ. Ντε Λά Σετα, Πρόξενος "Ιταλίας κ. Μπέρι, ή κ. "Τσερεζόλε, κ. και κ. Σαμπέ, κ. και κ. Μισσόν.

- Ανάδοχοι ήσαν Κόμης και Κόμισσα Κάτια Ντωμκό.
- Η κ. Μπασιανίνα ύπερ ποτε εϊμορφη και γλυκέα, με τοια-ύτητα εϊμορφί.

- Μία εμφάνισ; άτεργότατον γοητείας ή κ. Ι. Σερερί με κόκ-κινη τοιαύτητα.

- Έξαφρετική ή άπομαρτυρησ;ς, όντως εϊπείν, δεξιόσις του Προξενιού της "Αμερικής και της κ. Σίντερ, έπαι τη εϊμορφία της προσχούς αναμορφισ;ς τον.

- Άπό τας μεγαλοπρεπεί αιθούσας παρήλασαν άί γνωστότεροι "Αθηναϊκά όφαιότες, Παριζιάνισ;ς τοιαύτετες και κατέλλα.

- Κολικέον πλόσιον σε φανέσες τοιαύτες.
- Έκ των έπισήμων παρησαν: Προξηντοκό και ή κ. "Ελ. Βενζέλιου, "Υπουργός "Εξωτερικών και ή κ. Α. Μιχαλακοπούλου, "Υπουργός "Εθν. Οικονομίας και ή κ. Βουλοίου, "Υπουργός Ναυτικών και ή κ. Αργυροπούλου, "Υπουργός "Αεραπορίας και ή κ. Ζάννα, Πρόεδρος και ή κ. Σορούλη, ή κ. Παπαδόπου, κ. και κ. Π. Τσαλί-δάρη.

- Έκ του Διπλωματικού Σώματος οι Προξενιαί "Αγγλίας, "Ολ-λανδίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Βουλγαρίας, Ουγγαρίας και άί κυρία Ράμφριτ όφαιότατη με βιολέ σύνολον, Μπασιανί με φέ-ρεμα και μαντό σε καλή γομφη, "Ενίς Μπέη τοιαύτητα κομψή, Ροσάνο λίαν διακοσμητική με μαύρα και κατέλλο μαύρο έξτρα-σίς, κ. και κ. Χαμπτεβιάν, κ. και κ. Βισσεκ, Κόμης "Αντελιμν, Μαρκήσιος Τριόμφι, κ. Στογιάνου, Φόν Κάροφφ.

- Επίσης παρεβέθησαν κ. και κ. Β. Δούκομη, κ. και δις Βού-νον, Ναύαρχος και ή κ. Γ. Πανά, Στρατηγό και ή κ. Μανέτα, Ναύαρχος και ή κ. Β. Λορέντος, Ναύαρχος και ή κ. Ν. Μωζά, Στρατηγό και ή κ. Βλαχοπούλου.

- Εϊμορφες Δες Λένα Μιχαλακοπούλου με κόκκινα, Δάρα Βου-λοίου άσπρο και καφέ καλόσθη φόρεμα, Λάμυ Φρατζή μελέ σύν-ολον, Ροξάνη Σωτηριάδη, "Αννα Βλαχοπούλου με κόκκινα.

- Άξιοσημειότες εϊμορφές και κομψότετες άί κυρία "Αννέτα Κορένη με μαύρη τοιαύτητα, Μ. Πανά μαύρο σατέν σε γομφη έ-ξέσις και μαύρο κατέλλο.

- Όμοίως παρεβέθησαν κ. και κ. Δημ. Πετροκοκκίνου, κ. και κ. Γ. Μελά, κ. και κ. Κ. "Ηλίαςκου, κ. και κ. "Ιωκ. Δαμιλά, κ. και κ. Ρομάνου, κ. και κ. Γ. Ζαφίρη, ή κ. Πισωτάτη, κ. και κ. Μελά, κ. και κ. Σωτηριάδη, κ. και κ. Α. Ρούφου, κ. και κ. "Ηλ. "Ηλίαςκου.
- "Ιδιότιτες τοιαύτετες έφερουν ή κ. "Ηλ. "Ηλίαςκου μαύρη με ταχό, ή κ. Α. Ρούφου μαύρη με κόκκινα μαντίνα.
- "Ρωσάτατη ήτο ή δις Κάτια.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΞΕΦΟΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

"Η εικών του σημεριού ξεφούλλου μας εινε έργον του ζωγράφου Βαρβολομαίου ντά Βενετία, με τον τίτλο «Η Βενετσιάνας».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύ-τως ίκανοποιητικώς ιαίας πα-λιά διάφορα εϊβλια, παντός εί-δους και πάσης γλώσσης, κα-θώς και δλόκληρες εϊβλιόφηνες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λένα 7, "Αθήνα.